

sin løsning gjennom en videre europeisk ordning“.

For fullstændighedens skyld bør nævnes, at Bratteli understreget, at Vest-Europa, selv om det blev ét marked, „aldri kan eller bør bli noe lukket område“. Det gjaldt om at utvikle samarbeidet med nationerne hinsides Atlanterhavet, med Sovjetunionen, de østeuropæiske stater og de folkerige områder i utviklingslandene.

De synspunkter, Cassel, Krag og Bratteli hadde fremsat vedrørende nordisk samarbeide og forholdet til Europa, deltes stort sett helt af de tre taleres landsmænd, som tog ordet senere i debatten.

Den norske regering og EEC.

Norges statsminister, Per Borten, erklærede, at man fra norsk side „fullt ut støtter det britiske initiativ“, men „den norske regering har ennå ikke tatt stilling til formen for eventuell tilknytning til et utvitet EEC.“ Han var dog helt enig i, at det var „ønskelig, at de nordiske land holder nær kontakt med hverandre under den videre utvikling“. Man skulle drøfte, „hvordan vi best skal kunne bevare den nordiske samhörighet innenfor rammen av et videre integrert Europa. Det er av avgjørende betydning, at vi kan beholde de handelspolitiske og produksjonsmessige fordeler vi har nådd fram til i samarbeidet . . . Det er også viktig at vi kan være med på å sikre Finland og Island en plass i et videre integrert Europa“.

Det norske Venstres gruppeleder, lagtingspresident Bent Røiseland, der tillige var formand for Stortingets utenriks- og konstitusjonskomité, påpegede, at „det . . . er i de nordiske lands egeninteresse, at de sier ja til Europa. Men det er også viktig for de nordiske land, at det ikke på nytt kommer tollgrenser i Norden.“ Ligeså var han helt enig med Bratteli i, at „de andre nordiske land må sette alt inn på, at det også kan bli en brukbar ordning for Finland.“

Røiseland understreget meget sterkt de nordiske landes felles interesser, når det gjelder markedsforhandlingene med EEC. „Derfor bør det samarbeides, derfor bør det komme i stand en effektiv konsultasjon, som ikke bare tar sikte på å orientere, men også tar sikte på å gi råd, når det gjelder

timeplan, og når det gjelder opplegg, som det enkelte land skal gjøre, og som eventuelt skal gjøres samlet. Og jeg mener, at denne konsultasjon bør komme i gang straks, nå øyeblikkelig. . . . Jeg vil fra denne plass be regjeringen om å sørge for, at denne fortløpige konsultasjonstjeneste kommer i gang straks.“

Derimod fandt Røiseland ikke, at Cassels forslag om en felles nordisk forhandlingsdelegation som i Kennedyrunden var den bedste løsning: „Utgangspunktet for de respektive nordiske land er jo nokså forskjellig“.

Andre norske røster.

Det norske Kristeligt Folkepartis gruppeformand, Lars Korvald, fandt det ligeledes „uklokt å binde seg på det nåværende tidspunkt til felles opptreden“. Dertil var de nordiske landes stilling trods alt så forskjellig på flere viktige områder, at en felles opptreden vis-a-vis EEC kunne komme til at bli en hæmsko mere end en hjelp. Men han støttet varmt tanken om udredninger på nordisk grunnlag. Ligeså var det også ham „meget om å gjøre å bevare det fellesskap man har nådd og bygge det videre ut.“

Statsminister Bortens partifælle, formanden for Senterpartiets stortingsgruppe, Lars Leiro, erklærede, at samarbeidet i Kennedyrunden „bør ikkje verta berre ein episode, men det bør verta opptakten og grunnlaget til endå breiare og sterkare koordinering av fellesinteresser, eit varig fundament for ein felles kamp om ein rettkommen plass i det økonomiske Europamønstret.“ Den sterke utvikling i Norden inden for handelspolitikken og produksjonen hadde alle landene nytte af og burde støtte. „Det er ein sjølv sagt ting at kvart av dei nordiske landa vil leggja nasjonale vurderingar til grunn for sitt handlingsmønster, men eg trur dette i stor mon vil føra til ivaretaking av sams vitale interesser. Eg er redd for at dersom ein skulle få nye handelspolitiske skilje i Norden, ville dette i andre omgang føra til skiljelinjer også på andre område.“

Formanden for det norske Høyres stortingsgruppe Sverre Stray var i det væsentlige af samme oppfattelse som sine landsmænd, men nuancerte dog her og der sine synspunkter. Han var således „enig om at det er av livsviktig interesse for oss at det, som er